

Arrest

nr. 259 304 van 10 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. S. Mir-Baz
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. Sakhi Mir-Baz en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 januari 2019. Op 30 januari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Tadjiek van origine. U bent moslim. U bent afkomstig van het dorp Rayman, gelegen in het district Ghorband (Syagerd district) in de provincie Parwan. U was landbouwer.

Uw vader werkte voor de Afghaanse overheid als officier bij de politie. In de loop van april 2012 werd uw vader aangevallen door de taliban toen hij onderweg was van een huwelijksceremonie naar huis. Hij overleed ter plaatse en een collega van uw vader raakte gewond. Overheidstroepen brachten het lichaam van uw vader naar huis en uw vader werd begraven. Een week na de dood van uw vader kwamen leden van de taliban bij u thuis langs. Ze deelden u mee dat u voor hen moest werken. U zou bommen moeten plaatsen in de voertuigen van buitenlanders. Uw moeder vroeg 40 dagen de tijd te geven voor de rouwperiode. Voor de 40 dagen waren afgelopen, besloot u te vluchten. Een maand na het bezoek van de taliban, in mei 2012, verliet u Afghanistan. U reisde via Charikar, de provinciale hoofdstad, naar Kabul en Nimruz. Via Pakistan, Iran en Turkije kwam u in Griekenland terecht. In Griekenland werd u 22 maanden opgesloten in de gevangenis wegens illegale binnenkomst op het grondgebied. Via u onbekende landen reisde u door naar Oostenrijk, waar op 7 maart 2015 uw vingerafdrukken geregistreerd werden. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Oostenrijkse asielinstanties, maar uw verzoek werd er afgewezen. In januari 2019 verliet u Oostenrijk en u kwam aan in België op 10 januari 2019. Op 30 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, de originele taskara van uw vader, een originele werkkaart van uw vader, een psychisch attest en kopieën van identiteitsbewijzen van familieleden in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een attest neer van 10 april 2019 van dokter D. waarin wordt gesteld dat u wordt opgevolgd op de consultatie psychiatrie wegens depressieve en angstklachten die deels voortkomen uit de gruwelen die u hebt gezien in Afghanistan en deels uit uw opsluiting van 22 maanden in Griekenland. Er dient echter vastgesteld te worden dat uit het attest geenszins blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige manier deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Uit niets blijkt dat uw cognitieve vermogens zouden aangetast zijn of dat u niet op een normale manier in het kader van een persoonlijk onderhoud uw asielmotieven zou kunnen uiteenzetten. U verklaarde bovendien dat uw klachten reeds verbeterd waren en dat u op heden geen behandeling meer volgt. U gaf aan dat u last had van angsten toen u aankwam in België en dat u gedurende 2 à 3 maanden in behandeling was, waarna het beter met u ging (CGVS, pg 21). Het persoonlijk onderhoud kende verder een normaal verloop. Gelet op voorgaande drongen er zich geen specifieke steunmaatregelen op in verband met uw (gewezen) psychische klachten. In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan zou zijn ontvlucht nadat uw vader die voor de politie werkte, werd vermoord door de taliban en de taliban van u eisten dat u voor hen bommen zou plaatsen in de voertuigen van buitenlanders. Er werd echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zo hebt u allerminst kunnen overtuigen wat betreft het profiel van uw vader. Zijn profiel als lid van de ordediensten is van essentieel belang binnen uw relaas. Uw vader zou namelijk vermoord zijn door de taliban bij een gerichte aanval en daaropvolgend trachtten de taliban u te rekruteren omdat ze niet wilden dat u uw vader zou vervangen bij de overheid (CGVS, pg 12 en 16). U kon echter onaannemelijk weinig vertellen over het beroep van uw vader. U legde een soort politiekaart voor van uw vader, maar u wist er amper iets over te vertellen. U zei dat u niet wist wat u er kon over zeggen en dat u niet veel wist over overheidszaken (CGVS, pg 15). Aangespoord om toch te vertellen wat u zag op de kaart van uw vader, beperkte u zich tot het geven van de rang die op de kaart wordt vermeld, namelijk derde luitenant (breedman). Op de kaart wordt nochtans ook vermeld dat uw vader bij de nationale garde 'gard-e-mili' zou hebben gewerkt. Er zou logischerwijs verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn en er iets zou kunnen over vertellen.

U had geen idee hoe lang uw vader al voor de overheid werkte (CGVS, pg 15). U gaf wel aan dat hij vroeger in Kabul gewerkt had en dat hij daarna overstapte naar de politie en in verschillende provincies werkte (CGVS, pg 15). Gevraagd wat hij dan deed in Kabul, wat zijn functies of taken waren, moest u

echter het antwoord schuldig blijven. Wat hij nadien gedaan had in de verschillende, niet nader gespecificeerde provincies, wist u evenmin (CGVS, pg 15 en 16). U wist niet waar uw vader gestationeerd was (CGVS, pg 16). U had geen enkel idee voor welke divisie of unit uw vader werkte (CGVS, pg 15). U bleek zelfs niet eens te weten dat er in Afghanistan verschillende soorten politie bestaan (CGVS, pg 15). U kon enkel maar zeggen dat u er niets van wist en u had niet gehoord over de nationale politie (Afghan National Police) of de lokale politie (Afghan Local Police) (CGVS, pg 15). Wat de arbaki betreft, die tot de ALP gerekend werden, sloeg u de bal ook mis. U noemde de arbaki een groep zoals de taliban en toen u daaropvolgend gevraagd werd of ze tegen de overheid zijn, kon u deze elementaire vraag niet beantwoorden (CGVS, pg 16). Dit is volstrekt ongeloofwaardig voor de zoon van een lid van de ordediensten. Uw uitleg dat u niet bij de overheid was en geen interesse had om erover te leren kan niet overtuigen, gezien het hier om uw eigen vader ging en zijn functie een impact zou hebben gehad op uw dagelijks leven in Ghorband. Het kan namelijk risico's met zich meebrengen om de zoon te zijn van een overheidsfunctionaris, zodat u in die hoedanigheid beter op de hoogte zou moeten zijn van de precieze positie van uw vader. Bovendien worden vaders in Afghanistan vaak opgevolgd in hun functie door hun (oudste) zoon, zodat er zou verwacht worden dat uw vader u op negentienjarige leeftijd reeds enigszins zou voorbereiden op een eventuele carrière bij de ordediensten.

Tevens werd vastgesteld dat u het overlijden van uw vader niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen dienaangaande werden gekenmerkt door opvallende onwetendheden. U kon helemaal niet uitleggen op welke wijze de taliban uw vader hadden aangevallen (CGVS, pg 17). U kende de naam niet van de collega die samen met uw vader aangevallen was en die gewond raakte (CGVS, pg 17). U kon geen enkele naam geven van een collega van uw vader die naar zijn begrafenis kwam, hoewel er veel leden van de overheid zouden aanwezig geweest zijn (CGVS, pg 17). U had geen idee of uw familie een soort pensioen of compensatie kreeg van de overheid wegens het overlijden van uw vader (CGVS, pg 17). U zou er niets over gehoord hebben en u stelde dat uw moeder misschien iets kreeg, maar u wist het niet (CGVS, pg 17).

Verder kon u geen enkel bewijsstuk neerleggen ter staving van zijn dood, terwijl hiervan wel stavingstukken zouden kunnen worden verwacht zoals bijvoorbeeld een verslag van de aanslag, een overlijdensakte of een toekenning van een financiële compensatie voor de achtergebleven familieleden. Integendeel bleek een van uw stukken een tegenindicatie te vormen voor het overlijden van uw vader. In zijn originele taskara die u neerlegde, werd namelijk nog een wijziging aangebracht op 17 jadi 1394, wat overeenkomt met 7 januari 2016 in de westerse kalender. Deze wijziging betreft een verzoek van de drager van de taskara om de familienaam toe te voegen, hetgeen dan ook gedaan werd op vernoemde datum (CGVS, pg 13, vertaling taskara vader). Uw vader zou echter volgens uw verklaringen gedood zijn in de vierde maand van 2012. Hij zou aldus volgens de taskara, meer dan drie jaar na zijn overlijden nog gevraagd hebben aan de overheid om zijn familienaam toe te voegen in zijn taskara. U werd geconfronteerd met deze uiterst merkwaardige vaststelling, maar u kon dit hoegenaamd niet verklaren (CGVS, pg 13 en 14). Dit kan enkel maar doen vermoeden dat uw vader in elk geval niet overleden is in de door u aangegeven periode en omstandigheden en in tegenstelling tot uw verklaringen wellicht nog in leven is.

Ook de poging tot rekrutering die de directe aanleiding van uw vlucht zou gevormd hebben, kan niet als geloofwaardig beschouwd worden. Nog los van het feit dat de poging tot rekrutering zou verband houden met het profiel en het overlijden van uw vader, twee elementen die niet plausibel zijn gebleken, dient ook opgemerkt te worden dat een dergelijke wijze van rekrutering op zich al weinig waarschijnlijk is. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de strijdende partijen in Afghanistan diverse methodes hanteren om strijders te rekruteren. Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door de taliban verloopt via traditionele netwerken zoals stammen, persoonlijke netwerken en georganiseerde activiteiten verbonden aan religieuze instellingen zoals moskeeën en madrassas. De rekrutering door de taliban verloopt via plaatselijke commandanten en is doorgaans lokaal verankerd, bijvoorbeeld via overeenkomsten met de plaatselijke tribale leiders en de familiehoofden. De taliban slagen er eveneens in veel rekruten aan te trekken onder de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan in vluchtelingenkampen en madrassas. De taliban zetten daarnaast ook media en sociale media in om rekruten aan te trekken. Het gebruik van directe dwang in de zin van een directe of indirecte bedreiging van een persoon of zijn naasten om een individu te dwingen tegen zijn wil mee te vechten is eerder uitzonderlijk. Rekrutering door de taliban wordt doorgaans niet gekenmerkt door dwang, bedreigingen en geweld zoals u aangaf. U stelde namelijk dat de taliban gewoon iemand meenemen als ze iemand willen, zelfs als die persoon zich helemaal niet bij de taliban wil aansluiten (CGVS, pg 18).

Het is bovendien zonder meer bevreemdend dat de taliban u zonder enig voorgaand contact of wat dan ook meteen van u zouden eisen dat u voor hen bommen zou plaatsen (CGVS, pg 18). De taliban zouden verder geen enkele uitleg gegeven hebben over deze gevaarlijke opdracht en zouden niets

gezegd hebben om u te overtuigen om voor hen te werken (CGVS, pg 18). Erop gewezen dat het wel vreemd lijkt dat de taliban meteen over zo'n gevaarlijke opdracht zouden beginnen, kon u geen andere uitleg verzinnen dan uw relaas te herhalen en te stellen dat de taliban bommen plaatsen op wegen, in voertuigen van mensen en ook voor de politie (CGVS, pg 18). Het loutere gegeven dat de taliban bomaanslagen plegen, kan echter niet verklaren waarom ze uit het niets meteen zo'n opdracht aan u, een landbouwer zonder enige voorafgaande betrokkenheid bij de taliban of enige ervaring met springtuigen, zouden toevertrouwen.

Naast het gegeven dat uw relaas omtrent uw rekrutering onwaarschijnlijk voorkomt, bleken uw verklaringen ook nog eens bijzonder vaag te zijn. U wist niet voor welke talibancommandant u zou moeten gaan werken (CGVS, pg 17), terwijl veeleer zou verwacht worden dat u dit wel zou moeten weten gelet op de lokale verankering waardoor de rekrutering door de taliban normalerwijze gekenmerkt wordt. Er was kennelijk ook geen enkele afspraak voor het verdere verloop van de rekrutering. U wist niet waar u zich zou moeten aanmelden na de 40 dagen respijt die u verkregen had (CGVS, pg 18). Er zou ook geen overleg gepleegd zijn of een oplossing gezocht zijn bijvoorbeeld via de ouderen in het dorp (CGVS, pg 18). Nog had u geen enkel idee of u gezocht werd door de taliban nadat u weggevlucht was uit uw dorp (CGVS, pg 19). De taliban zouden uw familie geen problemen bezorgd hebben omdat zij vrouwen en kleine kinderen niet lastigvallen (CGVS, pg 19), wat niet weg neemt dat u zou moeten weten of u persoonlijk nog gezocht werd of niet aangezien u tot op heden nog contact zou hebben met uw familie in de regio (CGVS, pg 5).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielmotieven. U maakt derhalve niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat uw herkomst betreft en de daarmee samenhangende beoordeling van uw eventuele nood aan bescherming op basis van een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat er zeer ernstige twijfels gerezen zijn bij uw beweerde herkomst uit het district Ghorband (ook bekend als Syagerd) in de provincie Parwan.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over uw regio uitermate gebrekkig was. Hoewel u al sinds 2012 Afghanistan zou verlaten hebben en u nog jong was ten tijde van uw vertrek, namelijk 19 jaar, kunnen deze elementen niet volstaan om alle hiaten in uw kennis te verklaren.

U bleek namelijk niet of amper op de hoogte te zijn van elementaire zaken zoals de etnische samenstelling van het district Ghorband, waar u beweerde uw hele leven voor uw vertrek naar Europa, te hebben gewoond. In uw dorp wonen volgens uw verklaringen Tadjieken en Hazara en geen andere stammen (CGVS, pg 11). U zou niet weten welke etnische groepen op andere plaatsen in uw district wonen (CGVS, pg 11). Toen u gevraagd werd of er Pasjtoenen in het district Ghorband wonen, antwoordde u ontkennend (CGVS, pg 11). Volgens de beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier wonen er wel degelijk Pasjtoenen in het district Ghorband en vormen zij er een significante groep. Daarbij heerst rivaliteit tussen Pasjtoenen en Tadjieken in de provincie Parwan en zijn de machtsverhoudingen tussen de verschillende groepen van belang om de dynamiek binnen het district en de provincie te begrijpen. Op een later moment tijdens het persoonlijk onderhoud, gaf u dan in tegenspraak met uw eerdere verklaring aan dat de taliban in uw district veel Pasjtoenen kozen om te rekruteren (CGVS, pg 18). Erop gewezen dat u voordien gezegd had dat er geen Pasjtoenen woonden in uw district, beweerde u dan dat er veel Pasjtoenen zijn in Parwan en het district Ghorband, maar dat u hun dorpen niet kent (CGVS, pg 18). U zou eerder slechts over uw dorp Rayman gesproken hebben. Deze verklaring kan niet overtuigen gezien u expliciet gevraagd of er Pasjtoenen waren in het Syagerd district (Ghorband district) (CGVS, pg 11). U bleek dan vervolgens geen enkel idee te hebben welke Pasjtoen stammen belangrijk zijn in het district Ghorband (CGVS, pg 18). Dit oppervlakkig bijschaven van uw voorgaand foutief antwoord lijkt dan ook veeleer het gevolg te zijn van beperkt opzoekwerk tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud.

Voorts kon u quasi niets vertellen over de taliban in uw district. U verklaarde dat ze terugkwamen in 1391 (2012-2013). Over hun terugkeer kon u enkel maar vertellen dat ze terugkwamen naar uw vallei, naar Chardeh en Rayman en er hun bolwerk van maakten (CGVS, pg 10). Er zou geen specifieke aanval geweest zijn op uw dorp (CGVS, pg 10). U verwees dan naar de ontvoering en de moord op een leider van de provinciale raad van Bamyan, maar u kende de naam van deze man niet (CGVS, pg 10). U refereerde naar een incident met Jawad Zahak op 3 juni 2011, dus een jaar eerder dan de door u aangehaalde terugkeer van de taliban in 1391. Hoe dan ook kan een ontvoering van de leider van de provinciale raad van Bamyan niet verklaren hoe de taliban terug voet aan de grond kregen in uw vallei en uw regio. Indien u werkelijk de terugkeer, na vele jaren afwezigheid, van de taliban naar uw regio zou meegemaakt hebben, zou verwacht worden dat u doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over hoe de taliban terug oprukten in uw regio, hoe ze plaatsen in handen kregen en hoe ze er

hun macht terug vestigden. Uw zeer summiere verklaringen konden in dit opzicht hoegenaamd niet overtuigen.

Daarenboven bleek u geen enkele talibancommandant in uw regio te kunnen noemen (CGVS, pg 10). Als verklaring daarvoor haalde u aan dat uw vader voor de overheid werkte en u geen banden had met de taliban (CGVS, pg 10). U hoeft echter geen persoonlijke banden te hebben met de taliban om op de hoogte te zijn van hun belangrijkste figuren in uw regio. Zo benoemden de taliban een schaduwgouverneur voor Parwan en een schaduwdistrictsgouverneur voor het district Ghorband (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). In de beschikbare landeninformatie wordt onder meer ook verwezen naar het hoofd van een lokaal talibannetwerk in Ghorband district en naar lokale talibancommandanten. Er waren in de periode kort voor uw beweerd vertrek uit Parwan wel degelijke talibancommandanten actief in uw district, zodat het mag verbazen dat u nooit een of meerdere van hun namen zou opgevangen hebben.

Nog werd vastgesteld dat u slechts twee belangrijke figuren uit uw regio kon noemen, namelijk politiecommandant Abdul Ahad Sarjang en provinciaal gouverneur Basir Salangi (CGVS, pg 10). Over de politiecommandant kon u niets meer vertellen dan dat hij commandant was van Parwan en u kende zijn etnie niet (CGVS, pg 11). Andere namen van belangrijke figuren die u gegeven werden, herkende u niet. U had bijvoorbeeld niet gehoord over generaal Baba Jan, een bekende militaire commandant die een groot veiligheid en logistiek bedrijf runt en veel strijders onder zijn controle zou hebben gehad (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier over generaal Baba Jan).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen valt het ten zeerste te betwijfelen dat u zou afkomstig zijn uit het district Ghorband in de provincie Parwan, een provincie waarvoor op heden geen subsidiaire bescherming omwille van de algemene veiligheidssituatie, in de zin van artikel 48/4 §2, c) wordt verleend.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 15 december 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en documenten (CGVS, pg 2). U werd doorheen het persoonlijk onderhoud stelselmatig gewezen op gebrekkige verklaringen en aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u uitdrukkelijk geconfronteerd met de twijfels over uw beweerd regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, pg 20). U bleef echter bij uw verklaringen en benadrukte dat u de waarheid had verteld, omdat u in Oostenrijk gelogen had en u daarvan de gevolgen kende (CGVS, pg 20). U verwees verder naar uw mentale problemen en uw opsluiting in de gevangenis (CGVS, pg 20). Het gegeven dat u een zwaar parcours zou doorlopen hebben sinds uw vertrek uit Afghanistan, kan echter niet zonder meer verklaren waarom u niet op de hoogte was van bepaalde elementaire informatie over uw regio. Uit niets is immers gebleken dat uw mentale problemen uw cognitieve vermogens zouden aangetast hebben of dat u aan geheugenverlies zou lijden. U had geen overtuigende verklaring voor uw flagrant gebrek aan kennis over de taliban in uw district en u moest zich beperken tot de stelling dat u niet van hen hield en geen zaken met hen had (CGVS, pg 20). Vervolgens werd u er nogmaals aan herinnerd dat het heel belangrijk is dat u zicht geeft op uw situatie zoals die was in uw land van herkomst, omdat het anders onmogelijk is voor het CGVS om een correcte beslissing te nemen (CGVS, pg 21). U had hier niets meer aan toe te voegen en een overleg met uw advocaat achtte u niet nodig, want u wist niet waarover u zou moeten overleggen en wat u wilde zeggen, had u gezegd (CGVS, pg 21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, welk profiel uw familie heeft, wat de situatie is van uw vader en om welke redenen u Afghanistan verliet. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Volledigheidshalve dient nog toegevoegd te worden dat zelfs indien u toch van het district Ghorband in de provincie Parwan zou afkomstig zijn hetgeen dus onwaarschijnlijk lijkt, u niet in aanmerking zou komen voor de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet en wel om volgende redenen:

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de *EASO Country Guidance note: Afghanistan* van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, §

39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u zou afkomstig zijn. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, wordt in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 271-278, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_2020_928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. De provincie wordt omschreven als een van de relatief rustige provincies in Afghanistan. De Taliban zijn er actief in een aantal districten, van waaruit zij aanvallen uitvoeren op de hoofdstad en de NAVO-faciliteit in Bagram. De aanwezigheid van ISKP werd ook opgemerkt na één incident dat aan de groep werd toegeschreven, met name een raketaanval op de luchtmachtbasis te Bagram in april 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het betreft enerzijds aanvallen van opstandelingen (hoofdzakelijk de taliban) op militaire controleposten, op konvooien en op militaire basissen, alsook doelgerichte moorden op leden van het leger, de politie en het NDS. Het ANDSF voert er ook antiterreuroperaties uit. Verder wordt melding gemaakt van raketaanvallen van de taliban op de militaire basis te Bagram, op zendmasten en op controleposten. Het gros van de incidenten waarbij gebruik gemaakt wordt van bembommen of IED's was eveneens gericht op de Afghaanse veiligheidsdiensten. ACLED registreerde voorts lucht-/droneaanvallen uitgevoerd door het Afghaanse leger en de NAVO. Tijdens de verslagperiode werd er amper melding gemaakt van intern ontheemden (IDP's) die de provincie verlaten omwille van aan het conflict gerelateerd geweld.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 246 burgerslachtoffers vielen. 1/3 van de slachtoffers viel te betreuren bij een aanslag op een verkiezingsrally van president Ashraf Ghani in september 2019. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 50 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 187 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Parwan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar het willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Parwan sinds de publicatie voornoemde EASO Guidance Note weliswaar gewijzigd is, doch niet op een zodanige wijze dat dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De provincie Parwan is een gebied waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van de burger in de provincie Parwan kan slechts vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt en u laat na het bewijs te leveren dat u specifiek zou geraakt worden, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan voor zover er enig geloof zou gehecht worden aan uw herkomst uit deze provincie. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw originele taskara, de originele taskara van uw vader, een originele werkkaart van uw vader, een psychisch attest en kopieën van identiteitsbewijzen van familieleden in België vermogen uw teloorgegangene geloofwaardigheid niet te herstellen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is. Wat uw taskara betreft, dient opgemerkt te worden dat dit document niet opweegt tegen de pertinente vaststellingen die gedaan werden omtrent de door u beweerde herkomst uit de provincie Parwan. Er is namelijk sprake van wijdverspreide documentenfraude in Afghanistan en er circuleren tal van valse of nagmaakte Afghaanse documenten, waaronder ook identiteitsbewijzen zoals taskara's. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is derhalve erg gering. De taskara en werkkaart van uw vader werden hierboven reeds besproken. Zoals gezegd bleek u niet goed op de hoogte van de inhoud van de kaart van de nationale garde en bevat de taskara van uw vader een element dat strijdig is met uw verklaring over zijn overlijden. Het psychisch attest werd eveneens reeds besproken. De kopieën van identiteitsbewijzen ten slotte, brengen geen relevante informatie bij aangaande uw herkomst of asielmotieven. Uit deze documenten kan niet opgemaakt worden dat u effectief verwant zou zijn aan de dragers van deze identiteitsdocumenten. Het was daarbij opvallend dat hoewel u stelde dat het om twee ooms langs vaderszijde zou gaan, die dus dezelfde familienaam als u zouden moeten hebben, dit niet het geval was. U verklaarde namelijk dat uw familienaam S. is, terwijl de personen die u omschreef als ooms van vaderszijde A. en K. als familienaam dragen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 10.01.2019 een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban in de vorm van de gedwongen rekrutering. Verzoekers vader werkte voor de Afghaanse overheid en zo is ook de familie van verzoeker in de negatieve aandacht gekomen van de Taliban.

Wat betreft de subjectieve vrees van verzoeker wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het gehoor.

Wat betreft zijn objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar het hieronder staande rapport:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for progovernment forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Farooq" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen". 174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. 17 <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Dat dit middel gegrond is."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat:

"Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de mentale problemen van verzoeker en aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker woont 10 jaar niet meer in het land van herkomst. Van een land naar ander land als een doelloos voorwerp.

Dit is op zich een zeer traumatische ervaring.

Bovendien heeft verzoeker bewijzen voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat hij met de mentale problemen kampt.

Als verweerster aan dergelijke personen geen voordeel van twijfel verleent, aan wie dan wel?

22 maanden detentie in Griekenland is geen grapje.

De mooiste jaren van uw leven in detentie door te brengen.

Weet verweerster wat de impact is van dergelijke zaken?

Blijkbaar niet. Anders zal ze aan verzoeker het voordeel van twijfel gegund hebben.

Verweerster trekt ten onrechte de profiel van verzoekers vader in twijfel. Verzoeker heeft 10 jaren geleden Afghanistan verlaten.

Het is niet correct om van hem nu te verwachten om informatie te geven over de profiel van zijn vader.

Verzoeker was amper 18 jaar oud toen deze feiten zich voorgedaan hebben.

Verzoeker heeft wel een bewijs voorgelegd over het werk van zijn vader en hij wist wat de rank van zijn vader was.

Verzoeker wist wel dat zijn vader in Kaboel en in andere provincies gewerkt heeft.

Waarom is dit niet voldoende voor verweerster is een vraagteken voor verzoeker.

Hoe kan verzoeker weten wat de functie en taken van zijn vader in Kaboel was? Het is niet correct om deze informatie van verzoeker te verwachten.

Verweerster verwijst naar Arbaki en ze stelt dat het vreemd is dat verzoeker niet veel weet over Arbaki.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat verzoeker sinds 2012 niet meer in het land van herkomst woont.

De Arbaki is in de zomer van 2010 zeer beperkt opgericht.

Het is pas in 2013 die arbaki overal bekend wordt in Afghanistan en dit te danken of te wijten aan de Amerikanen.

he Afghan Local Police (ALP) is a US-UK sponsored local law enforcement agency, defence force and militia in Afghanistan as part of the Afghan Ministry of Interior Affairs.[3] Formed primarily as a local defence force against Taliban insurgents its members have no power of arrest and are only authorised to investigate crime if requested to do so by the Afghan National Police (ANP). It was established at the request of the International Security Assistance Force (ISAF) in Summer 2010 and is paid for by the United States. Officers undergo three weeks military and police training by ISAF personnel and receive weapons and a uniform. They are intended to defend their villages from insurgent attack and allow the ANP to focus on offensive operations. It was originally intended to function for between two and five years.

The US government provided funding in February 2013 to expand the ALP to 45,000 members and to provide the programme until at least 2018,

https://en.wikipedia.org/wiki/Afghan_Local_Police

Verweerster heeft verder twijfel over de dood van verzoekers vader. Waarom omdat in de Taskira van verzoekers vader een paar jaar na zijn dood correctie aangebracht zijn.

Verzoeker weet niet hoe dat komt dat deze correctie op de taksira van zijn vader kwam.

Verweerster neemt ook de rekrutering van verzoeker in twijfel omdat de Taliban zich niet schuldig zouden maken aan gedwongen rekrutering.

Verzoeker meent dat in zijn regio de Taliban juist zich schuldig maken aan de gedwongen rekrutering.

Ze doen geen gedwongen rekrutering in de plaatsen waar veel pashtounen wonen. In de plaatsen waar pashtounen in minderheid zijn doen ze wel aan de gedwongen rekrutering.

Verzoeker meent dat de Taliban op de hoogte waren dat hij gevlucht is en daarom zijn ze ook niet meer zijn familie lastig gevallen. Verzoeker meent ook dat de Taliban vrouwen en kinderen niet lastig vallen.

Verweerster hecht geen geloof aan de verblijf van verzoeker in Afghanistan. Verweerster denkt dat verzoeker bepaalde zaken in gestudeerd heeft.

Iemand die bepaalde dingen instudeert is perfect in staat om heel veel te vertellen datn wat verzoeker gezegd heeft.

Verweerster ziet de zaken altijd via een invalshoek die zijn standpunt bevestigt. Men mag van verweerster verwachten dat hij zaken op een objectieve en correcte wijze analyseert.

Mensen die zaken instuderen geven perfecte antwoorden over deze vragen. Deze antwoorden behoren tot de parade kennis van de mensen die zaken instuderen.

Verweerster laat na om zich aan te passen aan het niveau van verzoeker

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Ze geen rekening gehouden de verklaringen van verzoeker die juist waren.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar sprake is van willekeurig geweld. Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de sub beschermingsstatus op basis van b grond.

Verzoeker meent dat dit rapport volledig van toepassing is in zijn situatie:

Treatment of returnees

"34.17 In an article dated 3 May 2012, IRIN reported: While refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts.' [27m]

Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries_cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan_s indigenous culture and many of them cannot adjust

themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization."

Te raadplegen op: http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba2013-02-15-afg.pdf

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de veiligheidssituatie in de provincie Parwan bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "*Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report*" van EASO van juni 2012,
- het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, en
- het rapport "*Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note*" van EASO van december 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat haar vader door de taliban werd gedood omwille van zijn werk bij de Afghaanse politie en dat zij zelf door de taliban werd bedreigd teneinde zich bij hen aan te sluiten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar taskara, de taskara van haar vader, een werkkaart van haar vader, een psychisch attest en kopieën van identiteitsbewijzen van haar familieleden in België.

Inzake de documenten van Afghaanse origine wijst de Raad er vooreerst op dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse,

Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

De taskara's van de verzoekende partij en van haar vader tonen louter hun identiteit aan, doch bevatten op zich geen elementen waaruit de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten zouden kunnen blijken. Dit klemmt des te meer daar de taskara van de vader van de verzoekende partij een aanpassing bevat die werd doorgevoerd op 7 januari 2016 terwijl haar vader reeds in april 2012 door de taliban zou zijn vermoord (zie ook *infra*). Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat de taskara van haar vader na diens overlijden aangepast werd, maar stelt dat haar familie dit gedaan heeft omwille van financiële redenen. Het betreft een loutere post-factum verklaring, die op geen enkele wijze gestaafd wordt. Betreffende de werkkaart van de vader van de verzoekende partij dient vastgesteld dat haar kennis over de inhoud van dit document dermate beperkt is (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) dat afbreuk wordt gedaan aan de bewijswaarde ervan. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu* (zie ook *infra*).

De identiteitsbewijzen van familieleden in België bevatten evenmin enig element dat een verband houdt met de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten. Bovendien kan uit deze identiteitsbewijzen niet worden opgemaakt dat deze personen daadwerkelijk aan de verzoekende partij verwant zijn, temeer daar zij niet dezelfde familienaam hebben als haar hoewel zij beweert dat het familieleden langs vaderszijde zijn.

De verzoekende partij brengt ook een medisch attest van 20 april 2019 bij opgesteld door een psychiater. In voormeld attest wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan “*depressieve en angstklachten die deels voortkomen uit de gruwelen die hij gezien heeft in Afghanistan en deels uit de opsluiting van 22 maanden op een Grieks eiland in een detentiecentrum*”. De vaststelling van een psychiater die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychiaters daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een dergelijk attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. *In casu* blijkt uit de bewoordingen van het attest dat de psychiater zich steunt op de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de oorzaak van de psychologische problemen. Daarenboven is het attest van de psychiater zelf ook vaag omtrent de oorzaak van de psychologische problemen van de verzoekende partij. In het attest wordt niet gepreciseerd welke gruwelen die de verzoekende partij in Afghanistan heeft gezien die tot haar depressieve en angstklachten hebben bijgedragen. Het attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medisch attest voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Inzake de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij dient vooreerst vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vaststelt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw

hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een attest neer van 10 april 2019 van dokter D. waarin wordt gesteld dat u wordt opgevolgd op de consultatie psychiatrie wegens depressieve en angstklachten die deels voortkomen uit de gruwelen die u hebt gezien in Afghanistan en deels uit uw opsluiting van 22 maanden in Griekenland. Er dient echter vastgesteld te worden dat uit het attest geenszins blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige manier deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Uit niets blijkt dat uw cognitieve vermogens zouden aangetast zijn of dat u niet op een normale manier in het kader van een persoonlijk onderhoud uw asielmotieven zou kunnen uiteenzetten. U verklaarde bovendien dat uw klachten reeds verbeterd waren en dat u op heden geen behandeling meer volgt. U gaf aan dat u last had van angsten toen u aankwam in België en dat u gedurende 2 à 3 maanden in behandeling was, waarna het beter met u ging (CGVS, pg 21). Het persoonlijk onderhoud kende verder een normaal verloop. Gelet op voorgaande drongen er zich geen specifieke steunmaatregelen op in verband met uw (gewezen) psychische klachten. In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Inderdaad, uit het voorgelegde medisch attest van 20 april 2019 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat de verzoekende partij weliswaar te kampen heeft met depressieve en angstklachten, doch nergens wordt gesteld dat zij (omwille van deze en/of andere klachten) niet (langer) in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, doorleefde, volledige, specifieke en aannemelijke verklaringen inzake haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin wordt er in dit attest melding gemaakt van geheugenproblemen. De verzoekende partij heeft geen recenter attest meer bijgebracht en verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat het intussen beter met haar gaat en dat zij slechts twee à drie maanden in behandeling was in België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij haar zou hinderen bij het doorlopen van haar procedure om internationale bescherming.

6.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enerzijds motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en anderzijds stelt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Ghorband/Syagerd (hierna: het district Ghorband) gelegen in de provincie Parwan niet aannemelijk maakt.

Met betrekking tot dit laatste element verwijst de Raad vooreerst naar wat hoger werd uiteengezet in verband met de samenwerkingsplicht. De medewerkingsplicht in hoofde van de verzoekende partij, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU "verplichtingen van verzoeker", houdt in dat zij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van haar verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoekende partij en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

Het komt de verzoekende partij *in casu* dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. In dit kader merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. Van de verzoekende partij kan aldus worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze regio de plaats is waar de verzoekende partij om internationale bescherming de bron van haar vrees situeert.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar problemen specifiek situeert in haar regio van herkomst, moet bijgevolg aannemelijk gemaakt worden dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in het district Ghorband gelegen in de provincie Parwan. De Raad beklemtoint dat het bepalen van de oorspronkelijke streek van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de oorspronkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. Het hebben van de Afghaanse nationaliteit en ooit in Afghanistan verbleven te hebben is geenszins voldoende.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, haar werkelijke regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van haar verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van haar herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoekende partij om internationale bescherming haar nationaliteit en werkelijke regio van herkomst voldoende aantoonde.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoekende partij verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die zij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar zij de bron van haar vrees situeert, maakt zij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verklaart dat zij Afghanistan in 2012 verliet toen zij ongeveer 19 jaar oud was (administratief dossier, stuk 7, “verklaring DVZ”, verklaring 37; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De verzoekende partij reisde naar Griekenland, waar zij gedurende 22 maanden werd vastgehouden, en vervolgens naar Oostenrijk waar zij op 7 maart 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd afgewezen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In Afghanistan ging de verzoekende partij gedurende drie jaar naar school en drie jaar naar de madrasa (administratief dossier, stuk 7, “verklaring DVZ”, verklaring 11). De Raad ontwaart noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen van de verzoekende partij inzake haar vertrek uit Afghanistan in 2012 op negentienjarige leeftijd en haar verblijfplaatsen in Europa voorafgaand aan haar komst naar België in twijfel zou doen trekken. Aldus dient aangenomen dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij reeds in 2012 haar land van herkomst verliet en dat zij toen 19 jaar oud was.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Rayman gelegen in het district Ghorband van de provincie Parwan omdat (i) haar kennis over de etnische samenstelling van haar regio te wensen overliet; (ii) haar kennis over de taliban in haar regio gebrekkig bleek; en (iii) haar kennis over de prominenten in haar regio eveneens gebrekkig was. In het licht van het profiel van de verzoekende partij, met name een persoon die reeds in 2012 op negentienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, komt het erop aan na te gaan of deze motieven uit de bestreden

beslissing, mede gelet op het geheel van de overige verklaringen van de verzoekende partij, voldoende draagkrachtig zijn teneinde te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden herkomst uit het district Ghorband van de provincie Parwan.

Te dezen wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk blijk gaf van een doorleefde geografische kennis van haar voorgehouden regio van herkomst. Zo kon zij verschillende dorpen situeren, alsook de bazaar en het districtscentrum en kon zij de hoofdweg in de buurt van haar dorp duiden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Tevens gaf zij informatie over een rivier bij haar dorp en de omliggende bergen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Voorts kon zij ook andere dorpen in de buurt van haar dorp alsook een schrijn situeren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij reeds geruime tijd Afghanistan verlaten heeft, is de kennis van de onmiddellijke omgeving van meer doorslaggevend belang dan kennis van de ruimere omgeving. Hoewel wel verschillende kaarten aan het administratief dossier werden toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt niet dat de verwerende partij de geografische kennis van de verzoekende partij in twijfel trekt.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij wel degelijk enige informatie kon verschaffen over de taliban en enkele prominenten in haar voorgehouden regio van herkomst (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-11). Gelet op haar beperkte scholingsgraad, het tijdsverloop sedert haar vertrek uit Afghanistan, haar relatief jeugdige leeftijd op het moment van dit vertrek en haar reisweg sedert haar aankomst in Europa, acht de Raad het *in casu* aannemelijk dat de kennis van de verzoekende partij over deze elementen niet (meer) hetzelfde niveau van gedetailleerdheid bereikt dan dat van een verzoeker om internationale bescherming die kort na zijn aankomst in Europa wordt bevraagd over zijn regio van herkomst in Afghanistan. Gezien het profiel van de verzoekende partij kunnen de motieven van de verwerende partij in de bestreden beslissing die noopten tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van de verzoekende partij uit het district Ghorband van de provincie Parwan op zich niet worden beschouwd als voldoende draagkrachtig om tot dit besluit te komen. Gezien het voorgaande, dient de verzoekende partij in deze stand van zaken met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar voorgehouden herkomst uit het district Ghorband van de provincie Parwan het voordeel van de twijfel te worden gegund.

6.5. Met betrekking tot het vluchtrelaas van de verzoekende partij, met name dat haar vader door de taliban werd gedood omwille van zijn werk bij de Afghaanse politie en dat zij zelf door de taliban werd bedreigd teneinde zich bij hen aan te sluiten, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente en draagkrachtige gronden motiveert dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar mentale problemen, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij blijkens het door haar voorgelegde medisch attest niet te kampen heeft met dermate mentale gezondheidsproblemen dat zij niet in staat zou kunnen worden geacht om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om coherente, doorleefde, volledige, specifieke en aannemelijke verklaringen inzake haar verzoek om internationale bescherming af te leggen. Evenmin blijkt er in hoofde van de verzoekende partij sprake te zijn van geheugenproblemen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar mentale gezondheidsproblemen teneinde op de motieven van de bestreden beslissing inzake haar vluchtrelaas een ander licht te werpen.

Zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van de vader van de verzoekende partij gelet op haar gebrekkige kennis:

“Zo hebt u allerm minst kunnen overtuigen wat betreft het profiel van uw vader. Zijn profiel als lid van de ordediensten is van essentieel belang binnen uw relaas. Uw vader zou namelijk vermoord zijn door de taliban bij een gerichte aanval en daaropvolgend trachtten de taliban u te rekruteren omdat ze niet wilden dat u uw vader zou vervangen bij de overheid (CGVS, pg 12 en 16). U kon echter onaannemelijk weinig vertellen over het beroep van uw vader. U legde een soort politiekaart voor van uw vader, maar u wist er amper iets over te vertellen. U zei dat u niet wist wat u er kon over zeggen en dat u niet veel wist over overheidszaken (CGVS, pg 15). Aangespoord om toch te vertellen wat u zag op de kaart van uw vader, beperkte u zich tot het geven van de rang die op de kaart wordt vermeld, namelijk derde luitenant (breedman). Op de kaart wordt nochtans ook vermeld dat uw vader bij de nationale garde ‘gard-e-mili’ zou hebben gewerkt. Er zou logischerwijs verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn en er iets zou kunnen over vertellen.

U had geen idee hoe lang uw vader al voor de overheid werkte (CGVS, pg 15). U gaf wel aan dat hij vroeger in Kabul gewerkt had en dat hij daarna overstapte naar de politie en in verschillende provincies werkte (CGVS, pg 15). Gevraagd wat hij dan deed in Kabul, wat zijn functies of taken waren, moest u echter het antwoord schuldig blijven. Wat hij nadien gedaan had in de verschillende, niet nader gespecificeerde provincies, wist u evenmin (CGVS, pg 15 en 16). U wist niet waar uw vader gestationeerd was (CGVS, pg 16). U had geen enkel idee voor welke divisie of unit uw vader werkte (CGVS, pg 15). U bleek zelfs niet eens te weten dat er in Afghanistan verschillende soorten politie bestaan (CGVS, pg 15). U kon enkel maar zeggen dat u er niets van wist en u had niet gehoord over de nationale politie (Afghan National Police) of de lokale politie (Afghan Local Police) (CGVS, pg 15). Wat de arbaki betreft, die tot de ALP gerekend werden, sloeg u de bal ook mis. U noemde de arbaki een groep zoals de taliban en toen u daaropvolgend gevraagd werd of ze tegen de overheid zijn, kon u deze elementaire vraag niet beantwoorden (CGVS, pg 16). Dit is volstrekt ongeloofwaardig voor de zoon van een lid van de ordediensten. Uw uitleg dat u niet bij de overheid was en geen interesse had om erover te leren kan niet overtuigen, gezien het hier om uw eigen vader ging en zijn functie een impact zou hebben gehad op uw dagelijks leven in Ghorband. Het kan namelijk risico's met zich meebrengen om de zoon te zijn van een overheidsfunctionaris, zodat u in die hoedanigheid beter op de hoogte zou moeten zijn van de precieze positie van uw vader. Bovendien worden vaders in Afghanistan vaak opgevolgd in hun functie door hun (oudste) zoon, zodat er zou verwacht worden dat uw vader u op negentienjarige leeftijd reeds enigszins zou voorbereiden op een eventuele carrière bij de ordediensten."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij reeds tien jaar niet meer in haar land van herkomst verblijft, dat de voorgehouden feiten dateren van toen zij amper 18 jaar oud was en dat zij getraumatiseerd is door hetgeen zij in Afghanistan en tijdens haar reisweg in Europa heeft meegemaakt, dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat zij nog steeds contact heeft met haar moeder in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). De verzoekende partij diende bovendien reeds eerder een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in. Aldus kan eens te meer worden verwacht dat de verzoekende partij op de hoogte is van het belang om zich omtrent de kernelementen van haar vluchtrelaas terdege te informeren. Dit klemmt des te meer daar zij tevens verklaarde dat haar oom B., die heden voor haar familie in Afghanistan zorgt, eveneens werkzaam is bij de Afghaanse politie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Dat de verzoekende partij reeds enkele jaren uit Afghanistan is vertrokken en dat zij relatief jong was ten tijde van de voorgehouden feiten, vormt dan ook geenszins een afdoende verschoning voor de terechte in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in haar kennis over het werk en de activiteiten van haar vader bij de Afghaanse politie. Uit het voorgelegde medisch attest blijkt voorts enkel dat de verzoekende partij te kampen heeft met depressieve en angstklachten, doch er wordt geen melding gemaakt van een trauma, laat staan dat dit trauma haar cognitieve vermogens zou aantasten. Waar de verzoekende partij verder in haar verzoekschrift wijst op het document dat zij ter staving van de werkzaamheden van haar vader heeft voorgelegd, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat haar kennis over de inhoud van dit document te wensen overlaat. Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij wist wat de rang van haar vader was en dat hij in Kabul en in andere provincies heeft gewerkt, komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geenszins volstaat teneinde de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Uit het door de verzoekende partij geciteerde Wikipedia-artikel blijkt voorts niet dat de arbaki pas in de zomer van 2010 werd opgericht en pas in 2013 bekend werden in Afghanistan door de Amerikanen. Er wordt immers enkel gesteld dat de Afghaanse Lokale Politie in de zomer van 2010 werd opgericht op instigatie van de internationale troepen en dat de Amerikaanse autoriteiten dit financierden. Er wordt nergens melding gemaakt van de arbaki.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan het overlijden van de vader van de verzoekende partij in de door haar voorgehouden omstandigheden, gelet op onwetendheden in haar hoofd en een anomalie op zijn taskara:

"Tevens werd vastgesteld dat u het overlijden van uw vader niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen dienaangaande werden gekenmerkt door opvallende onwetendheden. U kon helemaal niet uitleggen op welke wijze de taliban uw vader hadden aangevallen (CGVS, pg 17). U kende de naam niet van de collega die samen met uw vader aangevallen was en die gewond raakte (CGVS, pg 17). U kon

geen enkele naam geven van een collega van uw vader die naar zijn begrafenis kwam, hoewel er veel leden van de overheid zouden aanwezig geweest zijn (CGVS, pg 17). U had geen idee of uw familie een soort pensioen of compensatie kreeg van de overheid wegens het overlijden van uw vader (CGVS, pg 17). U zou er niets over gehoord hebben en u stelde dat uw moeder misschien iets kreeg, maar u wist het niet (CGVS, pg 17).

Verder kon u geen enkel bewijsstuk neerleggen ter staving van zijn dood, terwijl hiervan wel stavingstukken zouden kunnen worden verwacht zoals bijvoorbeeld een verslag van de aanslag, een overlijdensakte of een toekenning van een financiële compensatie voor de achtergebleven familieleden. Integendeel bleek een van uw stukken een tegenindicatie te vormen voor het overlijden van uw vader. In zijn originele taskara die u neerlegde, werd namelijk nog een wijziging aangebracht op 17 jadi 1394, wat overeenkomt met 7 januari 2016 in de westerse kalender. Deze wijziging betreft een verzoek van de drager van de taskara om de familienaam toe te voegen, hetgeen dan ook gedaan werd op vernoemde datum (CGVS, pg 13, vertaling taskara vader). Uw vader zou echter volgens uw verklaringen gedood zijn in de vierde maand van 2012. Hij zou aldus volgens de taskara, meer dan drie jaar na zijn overlijden nog gevraagd hebben aan de overheid om zijn familienaam toe te voegen in zijn taskara. U werd geconfronteerd met deze uiterst merkwaardige vaststelling, maar u kon dit hoegenaamd niet verklaren (CGVS, pg 13 en 14). Dit kan enkel maar doen vermoeden dat uw vader in elk geval niet overleden is in de door u aangegeven periode en omstandigheden en in tegenstelling tot uw verklaringen wellicht nog in leven is."

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te stellen dat zij niet weet hoe het komt dat er op de taskara van haar vader een wijziging werd aangebracht. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat er met de taskara van haar vader werd 'gesjoemeld' door haar moeder omwille van financiële redenen, doch dit is niet meer dan een blote bewering waarvan zij nooit eerder melding maakte. De verzoekende partij slaagt er aldus geenszins in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen.

Wat betreft de verklaring van de verzoekende partij dat zij door de taliban wordt bedreigd teneinde zich bij hen aan te sluiten, dient er vooreerst op gewezen dat de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 vermelden dat in gebieden waar gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) daadwerkelijke controle over grondgebied en bevolking uitoefenen, zij naar verluidt gebruik maken van verschillende mechanismen om hun strijders te rekruteren, dwangmaatregelen kunnen ook voorkomen. Uit het rapport "EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan – Recruitment by armed groups" van augustus 2020, de COI Focus "Rekrutering bij de gewapende oppositie en militias aan overheidszijde" van 17 februari 2014 en het Landinfo report "Afghanistan: recruitment to taliban" van 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden en eerder uitzonderlijk voorkomt omdat de taliban in beginsel over voldoende vrijwilligers beschikken en anders gebruik maken van mobiele strijdkrachten alsook omdat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. In de EASO COI Focus van juni 2021 wordt aangegeven dat de taliban slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Zo wordt bijvoorbeeld gemeld dat de taliban personen met een militaire achtergrond, zoals leden van de ANSF, proberen te rekruteren. De taliban maken ook gebruik van gedwongen rekrutering in situaties van acute druk. Voorts valt te lezen dat druk en dwang om zich aan te sluiten bij de taliban niet altijd gewelddadig zijn en zouden vaak worden uitgeoefend via de familie, de clan of religieus netwerk, afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden. Er kan worden gesteld dat de gevolgen van niet gehoorzamen over het algemeen ernstig zijn, waaronder meldingen van bedreigingen van de familie van de benaderde rekruten, ernstig lichamelijk letsel, en moorden.

In zoverre het district waarvan de verzoekende partij afkomstig is, onder controle was van de taliban, blijkt uit de landeninformatie dat indien de taliban een gebied onder controle heeft zij naar verluidt gebruik maken van verschillende mechanismen om hun strijders te rekruteren, dwangmaatregelen kunnen ook voorkomen. Het is niet zo dat de taliban steeds dwangmaatregelen zouden gebruiken. Het loutere feit dat de verzoekende partij een Afghaanse jongeman uit een dorp gelegen in het district Ghorband in de Afghaanse provincie Parwan is, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat zij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE). Om dit risico te kunnen evalueren dienen bijgevolg

diverse elementen, zoals haar regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw te worden genomen. Een individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming, waarbij de verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. De verzoekende partij slaagt er echter niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaart dat haar vader door de taliban werd gedood omwille van zijn werk bij de Afghaanse politie, zodat het allerm minst aannemelijk is dat de taliban de verzoekende partij vervolgens gedwongen zouden willen rekruteren om voor hen bommen in voertuigen van buitenlanders te plaatsen. De verzoekende partij kan immers bezwaarlijk als een betrouwbare rekrut voor de taliban worden beschouwd. Daarenboven wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat de taliban de verzoekende partij meteen zouden vragen om voor hen bommen te plaatsen zonder enige verdere uitleg te verschaffen en/of haar op enigerlei wijze te trachten te overtuigen en dat de taliban evenmin haar familie hebben lastiggevalen: *“Het is bovendien zonder meer bevreemdend dat de taliban u zonder enig voorgaand contact of wat dan ook meteen van u zouden eisen dat u voor hen bommen zou plaatsen (CGVS, pg 18). De taliban zouden verder geen enkele uitleg gegeven hebben over deze gevaarlijke opdracht en zouden niets gezegd hebben om u te overtuigen om voor hen te werken (CGVS, pg 18). Erop gewezen dat het wel vreemd lijkt dat de taliban meteen over zo’n gevaarlijke opdracht zouden beginnen, kon u geen andere uitleg verzinnen dan uw relaas te herhalen en te stellen dat de taliban bommen plaatsen op wegen, in voertuigen van mensen en ook voor de politie (CGVS, pg 18). Het loutere gegeven dat de taliban bomaanslagen plegen, kan echter niet verklaren waarom ze uit het niets meteen zo’n opdracht aan u, een landbouwer zonder enige voorafgaande betrokkenheid bij de taliban of enige ervaring met springtuigen, zouden toevertrouwen.*

Naast het gegeven dat uw relaas omtrent uw rekrutering onwaarschijnlijk voorkomt, bleken uw verklaringen ook nog eens bijzonder vaag te zijn. U wist niet voor welke talibancommandant u zou moeten gaan werken (CGVS, pg 17), terwijl veeleer zou verwacht worden dat u dit wel zou moeten weten gelet op de lokale verankering waardoor de rekrutering door de taliban normalerwijze gekenmerkt wordt. Er was kennelijk ook geen enkele afspraak voor het verdere verloop van de rekrutering. U wist niet waar u zich zou moeten aanmelden na de 40 dagen respijt die u verkregen had (CGVS, pg 18). Er zou ook geen overleg gepleegd zijn of een oplossing gezocht zijn bijvoorbeeld via de ouders in het dorp (CGVS, pg 18). Nog had u geen enkel idee of u gezocht werd door de taliban nadat u weggevlucht was uit uw dorp (CGVS, pg 19). De taliban zouden uw familie geen problemen bezorgd hebben omdat zij vrouwen en kleine kinderen niet lastigvallen (CGVS, pg 19), wat niet weg neemt dat u zou moeten weten of u persoonlijk nog gezocht werd of niet aangezien u tot op heden nog contact zou hebben met uw familie in de regio (CGVS, pg 5).”

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te stellen dat er enkel geen sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban in plaatsen waar er veel Pashtounen wonen. Zulks blijkt evenwel niet uit de beschikbare informatie en de verzoekende partij brengt zelf geen enkel objectief stuk bij die haar bewering zou kunnen staven. Uit de EASO COI van juni 2021 blijkt overigens dat er in het district Ghorband ook een significante groep Pashtounen wonen en dat de taliban in Parwan ook Tadzjeken in hun rangen hebben opgenomen (p. 271-272). Dat de vlucht van de verzoekende partij de taliban ervan zouden weerhouden om haar familie lastig te vallen, kan evenmin worden aangenomen gelet op het gewelddadig karakter van de taliban. De verzoekende partij heeft door te vluchten immers niet aan hun eisen voldaan. Gelet op voormeld gewelddadig karakter van de taliban kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij vrouwen en kinderen niet zouden viseren, zoals ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie.

In het licht van voormelde informatie in verband met de rekruteringswijze van de taliban ontwaart de Raad doorheen de verklaringen van de verzoekende partij geen andere elementen die zouden kunnen aantonen waarom er in haar persoonlijk geval sprake zou zijn geweest van een individuele, gedwongen rekruteringspoging door de taliban. Zo vermeldt de verzoekende partij geen specifieke vaardigheden, de aanwezigheid van familieleden die aangesloten waren bij de taliban en/of andere elementen die haar tot een dermate geëerde rekrut voor de taliban zouden maken dat zij haar tot rekrutering zouden trachten te dwingen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen in ogenschouw genomen, dient vastgesteld dat geen geloof kan worden aan de door de verzoekende partij voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban.

De door de verzoekende partij geciteerde informatie (verzoekschrift, p. 4 en 8) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De verzoekende partij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot haar vluchtrelaas te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

6.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door*

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Rayman gelegen in het district Ghorband van de provincie Parwan, dient de situatie in het district Ghorband gelegen in de provincie Parwan onderzocht te worden. Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, gevolgd door het oosten en het noorden. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. De provincie wordt omschreven als een van de relatief rustige provincies in Afghanistan. De Taliban zijn er actief in een aantal districten, van waaruit zij aanvallen uitvoeren op de hoofdstad en de NAVO-faciliteit in Bagram.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het betreft enerzijds aanvallen van opstandelingen (hoofdzakelijk de taliban) op militaire controleposten, op konvooien en op militaire basissen, alsook doelgerichte moorden op leden van het leger, de politie en het NDS. Het ANDSF voert er ook operaties uit. Verder wordt melding gemaakt van raketaanvallen van de taliban op de militaire basis te Bagram, op zendmasten en op controleposten. ISKP was in de verslagperiode verantwoordelijk voor drie raketaanvallen op de basis in Bagram. Het gros van de incidenten waarbij gebruik gemaakt wordt van bembommen of IED's was eveneens gericht op de Afghaanse veiligheidsdiensten. Tijdens de verslagperiode werd er amper melding gemaakt van intern ontheemden (IDP's) die de provincie verlaten omwille van conflictgerelateerd geweld.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 724.000 inwoners heeft en dat er in 2020 in de gehele provincie 76 burgerslachtoffers vielen (47 doden en 29 gewonden). Volgens ACLED werden van 1 januari 2020 tot 28 februari 2021 70 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Parwan wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Parwan willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in december 2020 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Parwan indeelt bij: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Parwan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance Note van december 2020, p. 145). Verder blijkt dat de provincie Parwan wordt beschouwd als *“poppy-free”* (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – juni 2021, p. 226).

In andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Parwan ligt in dezelfde lijn.

Te dezen wijst de Raad erop dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan niet enkel op provinciaal niveau erg verschillend is maar dat er ook tussen de districten binnen de Afghaanse provincies verschillen kunnen bestaan (zie arresten nrs. X, X, X en X van 21 oktober 2019 van de algemene vergadering van de Raad).

Met betrekking tot het district Ghorband gelegen in de provincie Parwan wordt het volgende vastgesteld. Uit het EASO COI-rapport van juni 2019, waarnaar wordt verwezen in de in de bestreden beslissing opgenomen EASO Guidance Note van juni 2019, blijkt dat het district Ghorband werd beschouwd als een district van de tweede hoogste categorie inzake *“conflict severity”* (p. 250). In de EASO COI van september 2020 wordt gesteld dat de lokale *“war lords”* in de provincie Parwan aan invloed winnen (p. 273). In hetzelfde rapport wordt gewezen op een incident waarbij een belangrijk lid van de taliban uit het district Ghorband werd gearresteerd (p. 273). Er wordt vastgesteld dat het district Ghorband *“contested”* is (p. 273). Uit de EASO COI van juni 2021 blijkt dat het district Ghorband nog steeds als *“contested”* wordt aangemerkt (p. 325). Tevens blijkt dat de taliban steeds vaker criminelen inschakelen in hun strijd tegen de Afghaanse veiligheidstroepen en dat talibancommandanten onder andere vanuit het district Ghorband netwerken van dergelijke criminelen coördineren om aanvallen uit te voeren. Deze personen worden niet maandelijks door de taliban uitbetaald, maar krijgen een vergoeding per uitgevoerde opdracht (p. 325). Tussen mei en september 2020 werden in het district Ghorband ook regelmatig checkpoint aangevallen. Bij bepaalde aanvallen vielen er ook slachtoffers onder de burgers. In november 2020 werd de politiechef van het district Ghorband gedood door opstandelingen (p. 327-328).

Uit het voorgaande blijkt dat het district Ghorband minstens sedert 2018, de verslagperiode van de EASO COI van juni 2019, wordt gekenmerkt door een hoge intensiteit van geweld. Sedertdien kan een toenemende invloed van de taliban worden afgeleid, zoals blijkt uit de coördinatie van netwerken van criminelen door talibancommandanten vanuit Ghorband en de dood van de politiechef van het district. De verslagperiode van de meest recente informatie, de EASO COI van juni 2021, loopt echter maar tot 5 maart 2021 met enkel beperkte bijkomende informatie tot 31 mei 2021 (p. 19). Gelet op de volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, de vaststelling dat het district Ghorband binnen de provincie Parwan wordt gekenmerkt door een hogere intensiteit van geweld en daar uit verschillende elementen een toenemende invloed van de taliban binnen het district Ghorband kan worden afgeleid, is het van belang over informatie te beschikken inzake de actuele veiligheidssituatie in het district Ghorband. *In casu* dient dan ook in het licht van de voorgaande vaststellingen te worden geconcludeerd dat de informatie die heden aan de Raad ter beschikking wordt gesteld niet langer als voldoende actueel kan worden beschouwd teneinde een volledige analyse te kunnen maken van de veiligheidssituatie in het district Ghorband van de provincie Parwan in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd voor wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS